

ganste henstille; thi det forekommer mig derhos, at da vilde de Herrer Juristers Magt blive ganste overvættet stor; og de ere ligesaa lidet feilsrie, som Sogneforstandersfaber eller Dvrigheds personer og saa fremdeles. Jeg tør derfor i Genhold til denne Betragtning holde mig overbevist om, at de, hvem det ikke maatte forekomme, at jeg her er aldeles paa Bildspor, ville finde, at, naar vi medtage alle dem, som have ydet det Forlangte, var det og kun en eneste Stilling, eller gjort, hvad Lidet der af dem er blevet fordret for Communen, hvor lavt saa end Communen nedstiger i at fordre af dem og ligne paa dem, kan det være nok i denne Retning. — Den samme ærede Taler yttrede meget venligt imod mig, at jeg ikke maatte tage ham det ilde op, naar han meente, at jeg indviklede mig i en Modsigelse, idet jeg sagde, at en Valgbarheds census ikke kunde være en ligesaa god Garantie som en Valgrets census. Den meget ærede Minister har først med saa Ord i mine Tanker ret klarer denne Sag i forrige Møde. Jeg refererede mig dengang til ham, og gjentog det med nogle flere Ord. Og den høitærede Minister har nu atter idag berørt det. Men dog ere vi nok ikke bleve ret forstaaede. Det falder mig derfor ind, om jeg ikke med et Exempel tydeligere skulde kunne klare, hvad jeg mener. Dersom jeg turde forudsætte — man har jo Egne og Folkelag, hvor Beboerne i det Hele taget ere stærk musikalske, og andre, hvor de næsten slet ikke ere det —, dersom jeg altsaa turde forudsætte, at i en Regjeringskreds en Minoritet horte til det første Slags, idet de næsten alle vare musikalske og interesserede sig for Musik, men derimod de tre Fjerdedele, altsaa det langt overveiende Antal, aldeles manglede Sands derfor, og de skulde nu have en fælles Regjering, og det var Noget om at gøre hos den at stikke den musikalske Interesse, idet han frygtede for, at Besparselsesystemet ellers skulde gaae ud over Musikken, saa vil jeg tillade mig at spørge Enhver, om han da helst vilde bestemme, at det hele samlede Antal skulde vælge sine Styrere iblandt dem, som i Almindelighed vare eller forudsattes at være musikalske, eller derimod sige, at en Deel af Bestyrelsen skal vælges af den Fjerdedeel,

som antages at have Interesse for Musikken, og en anden Deel af det hele Antal. Og jeg er overbevist om, at, dersom han virkelig interesserer sig for Musikkens Bedste, skal han snart vide at finde det Rette. Han vil vel vide at sige sig selv: Nei, de tre Fjerdedele, som ikke ville have Noget gjort for Musikken, ville let i den Kreds, hvori man i det Hele taget har Interesse for den, kunne finde Gen, To eller Tre, som ikke dele den, som hverken har Gehør eller Sands derfor, eller som, for at komme til at gjøre Tjeneste i Bestyrelsen og gjøre Lykke i denne Tjeneste, ville renoncere paa deres musikalske Tilbøielighed. Jeg formaaer ikke at gjøre Sagen, som den staaer for mig, tydeligere, end jeg i dette Tilfælde har forsøgt. Den meget ærede 7de Landstingsmand for Fyen (Maun) har idag berørt Noget af, hvad jeg yttrede sidst, og navnlig bemærket, at jeg tillagde ham en Uttring, han ikke havde gjort sig skyldig i. Jeg bad i denne Henseende strax om Forladelse, Men det er mig umuligt saa noie at huske, hvad Enhver har sagt, at jeg ikke engang imellem skulde kunne tage feil deri. I det samme Dieblst, jeg hørte hans Bemærkning derimod sidst, tog jeg mine Ord tilbage, idet jeg sagde: „da den ærede Landstingsmand ikke har sagt det o. s. v.“ Jeg kan ikke slaae mig mere tydeligt paa Munden, end jeg har gjort det ved den Uttring. Den samme ærede Landstingsmand har tydet hen til, at jeg skulde være en stor Talekunstner, men at jeg ved denne Leilighed særdeles havde vist en ridderlig og en en Dannemand værdig Afsærd imod ham. Jeg veed ikke ret, om jeg har forstaaet hans Ansydning, men, hvad mig angaaer, skal jeg bede om Tilladelse til at bemærke, at jeg vistnok ogsaa er Ridder, Ridder af Korset i den Herres Tjeneste, hvis Navn jeg er døbt i, men forøvrigt gjør jeg ingen Fordring paa nogen som helst Ridderlighed. Derimod gjør jeg Fordring paa — og det vil Thinget vist holde mig tilgode — at udtale min Overbeviisning i Sager, der ere vigtige for mit Fædreland, udtale den til det Øverste, udtale den saa skarpt, saa klart, saa alvorligt og indtrængende, som jeg blot formaaer, og, skulde jeg ved den Leilighed have faaret enten den ærede Landstingsmand Maun: